

mig. Men det er dette — jeg beder om Forladelse, det kan være, at jeg tager feil — det er dette, jeg ikke tror paa. Nu kan jeg tænke mig, at man vil møde mig med at sige: ja, vil Du ikke tro derpaa, saa gaa til Afvæbning. Det er dette, som det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds kastede saa rask ud: enten—eller, enten en stor Arme med hvad der hører til, og vil man ikke det, saa Afvæbning. Sa, det er saa rask sagt, men jeg ser ikke, at det lader sig gjøre, og det veed det ærede Medlem ogsaa godt. Men kunde vi ikke tage en Mellemting; det kunde jo være, at det kunde baade os Alle bedre, om vi toge en Mellemting. Jeg hører, som sagt, til dem, der ikke tro paa; at det er muligt, selv om vi skabe saa stor en Hær, som vi ere istand til med de Kombattanter, vi have, selvstændig at klare os ligeoverfor en saadan Fjende. Det skulde næsten undre mig, om der maatte være en eneste Mand i denne Sal, der for Alvor tror paa, at vi paany kunne optage Krigen selvstændig med den Fjende, som vi nærmest kunde have Udsigt til vil falde over os, og forsvare os. Men, hvad man derimod kan tænke sig, det er en — jeg vil ikke gjerne sige: lille, jeg vil lade dette Ord ligge, men: en — veløbet, velorganiseret Hær, som man paa Kamppladsen kan byde den Allierede, som vi muligvis kunne faae. Dette kan jeg forstaa, og derfor maa de Herrer, som ellers høre til mine Venner, udfylde, at jeg paa ingen Maade kan gaa ind paa deres Militærsystem; thi, naar Alt kommer Alt, og naar man taler alvorligt i Sagen, da er det mit Ønske, at man møder med Soldater, der kunne optage Kampen med den Fjende, de skulle staa ligeoverfor. De maa ikke lulle sig selv i Søvn med den Illusion, at man paa sex Uger kan skabe Soldater i Danmark, naar man overalt i andre Lande, som jeg ikke tror ere mere dumme end vi, men som jeg tror ere lige saa kloge som vi, anser en meget længere Uddannelses-tid for nødvendig, og er den nødvendig i en større Hær, er den ligesaa nødvendig i en lille Hær. Naar jeg skulde være med, som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Wojfen) igaar sagde, paa den afgjørende Dag, vilde Intet smerte mig mere i Sjælen end den Fornemmelse, at jeg blev filllet ligeoverfor en Fjende, som jeg ikke var jævnbyrdig, og der er heller heller Intet, der smertes mig mere ved denne Hærplan, end om mine Sønner skulde komme til at staa paa Kamppladsen som ikke jævnbyrdige ligeoverfor Fjenden; det vilde være Noget af det Sørgeeligste, jeg kan tænke mig. Tag saamegen

Tid og saa mange Penge, som det er nødvendigt at bruge, og uddan Soldaterne godt, men at tage Pengene og uddanne dem slet, saa at de skulle blive Offre for en slet Uddannelse, det er Noget af det Bedrøveligste; jeg kan tænke mig.

Allisaa, min Hovedbetragtning af det foreliggende Lovudkast er den, at man, forinden man gaar til en alvorlig Revision af Hærløven, gjør sig det klart, hvilken af Veiene man vil gaa. Jeg skal, som sagt, være villig til at gaa med til dem begge, men under forskellige Forudsætninger. Den første Rante, en Militærhær med en kort Uddannelse, betragtet som en Slags Opdragelsesanstalt for vore Sønner, bør ikke have til Hovedformaal at gaa i Krig; saa kan jeg være med dertil, navnlig da det sandsynligvis vil medføre store finansielle Bespareser. Men vil man ikke det, men man vil have Mandstabet uddannet med det Formaal, at det skal være gode Soldater, saa maa man være fattet paa ganske andre finansielle Operationer end dem, der tilsyneladende gaa gennem de Lovarbeider, som ligge paa vort Bord. Dertil, siger jeg, gaar jeg nødig med; men dersom vi faae Sikkerhed for, at vi med et saadant Dilemma have nogenlunde rimelig Udsigt til at forsvare os ligeoverfor en Fjende, saa gaar jeg med. Men denne Sikkerhed vil jeg gjerne have, og der skal jeg ikke negte, at den tror jeg ikke paa. Hvor stor man end skaber Armeen med de Kombattanter, som kunne staffles tilveie, saa tror jeg ikke, at det nytter Noget. Det kan nytte, forsaavidt vi alliere os med en anden Magt, og det er derfor, at det ikke er mig om at gjøre, om Armeen bliver lille eller stor, naar man blot kan sige, at det er en Hærskedeling, som man kan byde en Allieret som jævnbyrdig med den, han stiller. — Det er disse Betragtninger, jeg gaar ud fra. Jeg veed, som sagt, godt, at jeg ikke deri sammenstemmer med de Herrer, som ellers ere mine Meningsfæller, men det er nu min Opfattelse (Mihertzsen: Hør!). Det ærede Medlem for Viborg Amts 3die Valgkreds siger: „Hør!“ Sa, det er ingen Hemmelighed for Nogen, ikke heller for vore nærmeste Venner hjemme, at vi i dette Spørgsmaal ere saa grundig uenige, som tentes kan. Det ærede Medlem har baade ved Folkesejter og ved andre Leiligheder opstillet forfærdelig store Armeer, jeg har hørt ham sige, at han paa nogle faa Maaneder vilde opstille en Hær paa 300,000 Mand i Danmark. Jeg har sagt til det ærede Medlem: Gaa til Krigsbestyrelsen og forelæg den Dine Planer og se at faae dem realiserede; jeg gaar da med og raaber Hør og Bravo, men saa-